

ἁηδονολάλημα τό, ἥπ. — ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 5.

Ἐκ τοῦ ρ. ἁηδονολαλῶ.

1) Τὸ ἡδύμολπον ὡς ἁηδόνοσ ἄσμα ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν.: Τὸ παλληκάρι θὰ γάλλῃ, ἡ φωνή του θὰ ᾄναι ἁηδονολάλημα οὐράνιο. 2) Κατὰ πληθ., φλυαρίαί ἥπ.: Τί ἁηδονολαλήματα εἶναι αὐτὰ ποῦ λές!

ἁηδονολαλιᾶ ἡ, σύνηθ. ἁηδονουλαλιᾶ Σάμ. ἁηδονολιαλιᾶ Θράκ. (Γέν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἁηδόνι καὶ λαλιᾶ.

1) Ἡ φωνή τῆς ἁηδόνοσ Σάμ. κ. ἄ. 2) Λογομαχία, ἔρις, συνήθως μεταξὺ γυναικῶν Θράκ. (Γέν.): Ἄσμ.

Πῆγα ᾄς τὸν πέρα μαχαλᾶ κι ἄκουσα μιὰ ἁηδονολιαλιᾶ, μάννα τὴν κόρη ἔδερε, χτύπα, μάννα μου, δυνατά.

ἁηδονολαλίστρα ἐπίθ. θηλ. Πελοπν. (Ἀράχ. Ἀρκαδ. Οἶν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἁηδονολαλῶ.

Ἡ ἔχουσα φωνὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἁηδόνοσ ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κ' ἐκεῖ ἔπιασα τὴν πέρδικα τὴν ἁηδονολαλίστρα. Πελοπν.

ἁηδονόλαλος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Τραγούδ. Πατρ. 69 ἁηδονόλαλους Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἁηδόνι καὶ τοῦ ρ. λαλῶ.

1) Ὁ ἔχων φωνὴν γλυκεῖαν ὡς ἡ τῆς ἁηδόνοσ ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σᾶς ἀγαπῶ κ' ἔχω ἀπὸ σᾶς μιὰ δόξα νὰ ζητήσω, ὦ σίχοι, ποῦ ἁηδονόλαλοι φωλεάζει' ἐδῶ πέρα

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἁηδονᾶτος, ἁηδονόφωνος.

2) Λάλος, φλύαρος, πολὺλόγος Θράκ. (Αἰν.): Ἄσμ.

Κ' ἡ γλῶσσα τ' ἁηδονόλαλη λόγια πικρὰ ἀρχίν' σι, ποῦ εἶσι, μάλη μ', νὰ μὴ δῆς, κύρι μ', νὰ μὴ γλυτώσης;

Πβ. ἁηδονολαλοῦσα.

ἁηδονολαλοῦσα ἐπίθ. θηλ. ἥπ. Θράκ. Καππ. (Ἀνακ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κυκλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάστ. Μάν. κ. ἄ.) — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 101 ἁηδονουλαλοῦσα Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. ἁηδονολαλοῦσα Κύπρ. Νίσυρ. ἁηδονολαλοῦσα Θήρ. Κυκλ. ὁλολολαλοῦσα Ρόδ.

Μετοχ. τοῦ ρ. ἁηδονολαλῶ μεταπεσοῦσα εἰς χρῆσιν ἐπιθετ. Πβ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 180 κέξ. Ὁ τύπ. ὁλολολαλοῦσα κατὰ προληπτικὴν ἀφομ. πρὸς τὰ ἐπόμενα λ, ἡ κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ἁηδολος, ὁ δὲ τύπ. ὁλολολαλοῦσα πιθανῶς κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ὄλολαλῶ διπλασιασθείσης τῆς συλλαβῆς λο.

Ἡ ἔχουσα φωνὴν γλυκεῖαν ὡς ἡ τῆς ἁηδόνοσ ἔνθ' ἄν.: Παροιμ. φρ.

Νὰ τὴ χαρῶ τὴ γλῶσσα σου τὴν ἁηδονουλαλοῦσα (εἰρων. ἐπὶ φλυάρων καὶ ψευδομένων γυναικῶν) Κυκλ. || Ἄσμ.

Ν' ἀκῶ μιᾶς πέρδικας λαλιᾶ, μιᾶς ἁηδονουλαλοῦσας ἄγν. τόπ.

Νὰ χαίρεισι τὴ γλῶσσα σου τὴν ἁηδονουλαλοῦσα, ὅπου τὴν πῆραν τὰ πουλλὰ σκουπὸ κι τὴ λαλοῦσα

Αἰν. Μακεδ.

Σκουλήκια τρών τὰ μάτια του τὰ γαῖτανοφρενᾶτα καὶ φίδια τὴ γλῶσσά του τὴν ἁηδονουλαλοῦσα

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Κρήτ. — Ποίημ.

Ἀπάνω ᾄς τὴν κιθάρα μου τὴν ἁηδονουλαλοῦσα ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἁηδονοφωνοῦσα. Πβ. ἁηδονᾶτος, ἁηδονόλαλος, ἁηδονόστομος, ἁηδονόφωνος.

ἁηδονολαλῶ, ἁηδονολαλῶ Α.Ρουμελ.(Καρ.) ἁηδονολαλῶ ἥπ. (Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθν. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λακων. Λάστ. κ. ἄ.) — ΔΣολωμ. 271 ἁηδονουλαλῶ Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἁηδόνι καὶ τοῦ ρ. λαλῶ.

1) Ἄδω ἡδέως ὡς ἁηδὼν ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἡ γλῶσσα του ἁηδονουλαλεῖ σὰν πετροχειλιδόνι Κεφαλλ.

Ἡ γλῶσσα του ἁηδονουλαλεῖ σὰν τὸ χειλιδονάκι Καλάβρυτ.

Νὰ φάτε τὴ γλωσσούλλα μου π' ἁηδονουλαλοῦσε

Καρ. Ἡ γλῶσσα τ' ἁηδονουλαλεῖ, τὰ μάτια του δακρύζουν ἥπ. — Ποίημ.

Ἀηδονολάλει στήθος μου πρὶν τὸ σπαθὶ σὲ σχίσῃ ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν. 2) Εἶμαι λάλος, φλυαρῶ ἥπ.: Ἄσμ.

Ἡ γλῶσσα του ἁηδονουλαλεῖ, συχνουλαλεῖ καὶ λείει.

Ἡ γλῶσσα του ἁηδονουλαλεῖ ὥσοῦ νὰ βγῇ ἡ ψυχὴ του (ὥσοῦ = ἕως οὔ).

ἁηδονοπούλλα ἡ, Σῦρ. κ. ἄ. ἁηδονοπούλλου τό, Μακεδ. (Κοζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἁηδόνι καὶ τῆς παραγωγικῆσ καταλ. -πούλλα -πουλλο, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,636.

1) Οὐδ., ὁ νεοσσὸς τῆς ἁηδόνοσ Μακεδ. (Κοζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐπιασα κάτου ᾄς τοῦ ρέμα ἐν' ἁηδονοπούλλου κι τὸ βᾶλα ᾄς τοῦ κλουβί, ἀλλὰ ψόφ' σι Αἰτωλ. Τ' ἁηδονοπούλλα εἶναι ἀμάλληγα ἀκόμα κι τὰ ταῖζ' ἡ μάννα τ'ς ᾄς τ' φουλεᾶ τ'ς μέσα αὐτόθι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἁηδονάκι. 2) Θηλ., ἁηδὼν Σῦρ. κ. ἄ.: Σὰν ἁηδονοπούλλα τραγουδεῖ (ἐπὶ γυναικὸς ἐχούσης γλυκεῖαν φωνήν, ἀλλὰ καὶ εἰρων. ἐπὶ κακοφώνου).

ἁηδονόστομος ἐπίθ. ΓΞενοπ. Θέατρ. 3,113 — Λεξ. Κουμαν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἁηδόνι καὶ στόμα.

Ὁ ἔχων γλυκεῖαν ὁμιλίαν ἔνθ' ἄν.: Ψυχοῦλλες μου, ἀφέντρες μου, ἁηδονόστομες ΓΞενοπ. ἔνθ' ἄν. Πβ. ἁηδονόλαλος.

ἁηδονούδα ἡ, ἀμάρτ. ἁηδονούδα Κύπρ.

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. ἁηδόνι.

Μικρὰ ἁηδὼν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἁηδονάκι.

ἁηδονούδι τό, ἀμάρτ. ἁηδονούδι Μακεδ. ἁηδονούδ' Μακεδ. ἁηδονούδι Κύπρ.

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. ἁηδόνι.

Μικρὸν ἁηδόνι ἔνθ' ἄν.: Λαλάει τ' ἁηδονούδ' Μακεδ. || Ἄσμ.

Κ' ἔφυγι τοῦ πουλλούδι, | τ' ἁηδόνι, τ' ἁηδονούδι αὐτόθι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἁηδονάκι.

ἁηδονοφωλεᾶ ἡ, σύνηθ. ἁηδονουφουλεᾶ Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἁηδόνι καὶ φωλεᾶ.

Φωλεᾶ τῆς ἁηδόνοσ. Συνών. ἁηδονεᾶ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀηδονουφουλεᾶ καὶ ὡς τοπων. ἥπ.

